

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. VI. An sinat Deus hominem justum in peccatum lethale prolabi
damnabiliter ob superbiam venialem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

DE PROPOSITIONE I. 171

Respondetur secundò Petrum non ita fuisse desertum, ut esset ei impossibile Christum non negare.

Respondetur 3. S. Petrum fortè non fuisse de Numero conantium & volentium, & juxta Domini monitum vigilantium & orantium, sed de Numero præsumptuum & in abundantia cordis dicentium: *Non movebor in æternum*: de quo dicit S. Augustinus: *sibi festinando tribuens, quod ei fuerat à Domino postea largiendum, avertit autem ab illo faciem Dominus & factus est conturbatus.* L. de Corr. & Gra. c. 9.

SECTIO VI.

An sinat Deus hominem Iustum in peccatum lethale prolabi damnabiliter ob superbiam venialem?

A Postolorum verticem ob levem quidem præsumptionem sibi esse relictum & in negationem Domini ac Magistri sui prolapsum fuisse, superius vidimus. Sed hòc lapsu ad pietatem institutum dixit Magnus Basilius. Sed confestim divinam nactus est gratiam, inquit Theodoretus. Desertum reliquit, ut suam ipse intelligeret imbecillitatem, ait Chrysostomus. Sed nunc queritur num ob leve superbiæ peccatum Deus hominem iustum in peccatum mortale, è quo numquam resurgat, cadere permittat? S. Augustinus refundit in superbiam quod Dominus Deus bonus Sanctis suis alicujus operis iusti non tribuat vel certam scientiam vel victricem delectationem, ut cognoscant non à seipsis, sed ab illo esse lucem, quâ illuminentur tenebræ eorum, & suavitatem quâ det fructum suum terra eorum. Et rursus: ideo etiam Sanctos & fideles suos in ali-
quibus

quibus vitiis tardius sanat, ut in his eos minus, quam implenda ex omni parte iustitiæ sufficit, delectet bonum, sive cum latet, sive cum etiam manifestum est. . . Nec in eo ipso vult nos damnabiles esse
 L. 2. de Pec. sed humiles, commendans nobis eandem gratiam
 merit, c. 19. suam, ne facultatem in omnibus assecuti nostrum
 putemus esse quod ejus est. Qui error multum est religioni pietatique contrarius. Non ideo tamen in eisdem vitiis nobis permanendum esse existimamus, sed adversus ipsam maximè superbiam, propter quam in eis humiliamur, & nos vigilantè conemur, & ipsum deprecemur ardentè, simul intelligentes & quod sic conemur, dono illius nos habere.

Multum equidem nos ferire debet illa sententia: *Servite Domino in timore, & exultate ei cum tremore: ne quando irascatur Dominus & pereatis de via iusta.* Quid ostendens, nisi ut non superbiamus, sed humiles simus? His verbis usus est & Apostolus, ubi ait: *cum tremore vestram ipsorum salutem operamini.* Non habebat hunc timorem & tremorem, qui dicebat in abundantia sua: *Non movebor in æternum:* sed quia erat filius promissionis, non perditionis, Deo Paululum deferente quid esset ipse, Domine, inquit, *in voluntate tua prestitisti decori meo virtutem; avertisti faciem tuam & factus sum conturbatus.* Ecce doctior, & ob hoc etiam humilior tenuit viam jam dicens & confitens in voluntate sua Deum decori ejus prestitisse virtutem, quod sibi ipsi tribuens & de se presumens in tali abundantia quam præsiterat Deus, non de illo qui illam præsiterat, dicebat: *non movebor in æternum.* Factus est ergo conturbatus ut se inveniret, & humiliter sapiens non solum æternæ vitæ, verum etiam in hac vita piæ conversationis & perseverantiæ, in quo spes habenda esset, addisceret: hæc vox & Apostoli Petri esse potuit: dixe-

DE PROPOSITIONE I. 173

dixerat quippe & ipse in abundantia: animam L. de Cor.
meam pro te ponam, sibi festinando tribuens, & Grat. c. 9.
quod ei fuerat à Domino largiendum.

Multum etiam movere non debet quod idem L. 2. de Pac.
Doctor ad Marcellinum: Ignorantia igitur & merit. c. 17.
infirmas vitia sunt, quæ impediunt voluntatem ne
moveatur ad faciendum bonum, vel ab opere malo
abstinendum. Ut autem innotescat quod latebat,
& suave fiat, quod non delectabat, gratia Dei est,
quæ hominum adjuvat voluntates: Quæ ut non adju-
ventur, in ipsis itidem causa est, non in Deo, siue
damnandi prædestinati sint propter iniquitatem su-
perbiæ: siue contra ipsam suam superbiam, iudicandi
& erudiendi, si filij sint misericordiæ. . . . Nullius
proinde culpæ humanæ in Deum referas causam. Vi-
tiorum namque omnium causa superbia est.

Idèò quisque nostrum opus suscipere, agere, implere
nunc scit, nunc nescit; nunc delectatur, nunc non
delectatur, ut noverit non suæ facultatis sed divini
muneris esse vel quod scit, vel quod delectatur: ac
sic ab elationis vanitate sanetur.

Non credo tamen Justos damnabiliter dese-
rendos ob superbiam quam penitus in hac vita
superare, calcare & obterere non possunt quan-
tumque cum tremore Domino serviant salutem-
que operentur. De quâ superbiam plenâ victoriâ
hic numquam obtinendâ idem Doctor: Alius De nat. &
Dei consilium me fateor ignorare, cur etiam ipsam Grat. c. 31.
superbiam, quæ & in factis animo insidiatur hu-
mano, non citò Deus sanet, pro qua sananda illi
piæ animæ cum lacrimis & magnis gemitibus sup-
plicant, ut ad eam superandam, & quodammodò
calcandam & obterendam dexteram conantibus
porrigat. Ubi enim letatus homo fuerit in aliquo
bono opere se etiam superasse superbiam, ex ipsâ le-
ritiâ caput erigit, & dicit: Ecce ego vivo: quid
triumphas? Ante tempus enim fortasse de illâ quasi
victâ

174 LIBER PRIMUS

cap. 19. *victa triumphare delectat, cum extrema ejus umbra illa meridie, quantum arbitror absorbebitur.*

L. de nat. & Grat. c. 27. Proinde nec in eo ipso vult nos damnabiles esse sed humiles supernus Medicus, qui licet omnia sanare possit, hic agit judicio suo, nec ordinem sanandi accipit ab egroto.

S E C T I O VII.

Sitne consentaneum Divinae bonitati hominem Iustum ab omni noxa veniali adhuc immunem orbare gratia tam orationis quam operationis, sic ut nec possit Dei praecepta servare, nec petere ut possit? atque ita ob peccatum ex tali impotentia commissum damnetur?

Cornelius Jansenius id facile affirmabit divinae bonitati, quae etiam justa est, appropinquare congruere, cum sentiat desertionis ac derelictionis causam esse reprobationis, divinae decretum; causam vero reprobationis quatenus excludit media salutis aeternae, esse peccatum originale, licet remissum. Propter quod fiat, ut homo adultus v. g. baptizatus in statum perditionis iterum cadat, in eoque maneat & moriatur. Sed quam sint ista horrida ex S. Augustini principiis demonstratum imus.

L. 2. de pecc. merit. cap. 34. Primò, S. Augustinus ad quaestionem sibi propositam, cur remisso peccato maneat debitum mortis, cum mors ipsa sit peccati effectus, cur non ob noxam ejectus Adam jam eductus de peccato in Paradisum seu sedem deliciarum restitutus?